

Svatá Hora

6

2012

ročník
XLIX

Svatá Rodina • Duchovní slovo • Návrhy šatů pro Pannu Marii Svatohorskou

OBSAH

Úvodník

Nepoučitelní **3**

Naše pravidelné otazníky

Rozhovor s Annou Hlušíčkovou **4**

Ze Svaté Hory

Ohlédnutí –
– ze starých čísel časopisu **11**
Nejnápaditější návrhář **15**

Spiritualita

Duchovní slovo **16**
Svatá Rodina **18**

Informace

Zprávy ze Svaté Hory **20**
Exercicie, poutě, bohoslužby **21**

Nepoučitelní

Sedím na kůru, je právě památka patronky hudebníků sv. Cecílie a poslouchám stručný životopis této světice, když v tom jsem zaražen formulací: „Protože Cecílie pocházela ze zámožné rodiny a církvi věnovala mnoho prostředků, byla pohřbena v Kalistových katakombách na čestném místě, poblíž krypty papežů...“

Jsme snad stále nepoučitelní? Ne snad, že by to nebylo hodno ocenění, věnuje-li někdo velký hmotný dar církvi. Nebo že bych nevěřil ve svatost své nebeské hudební patronky! Avšak kde jsou hroby těch, díky nimž jsme tak spokojeni a šťastní? Všechny zemědělců, kteří se denně drou a nikdo je neocení (snad možná dovozem „levnějšího“ obilí ze zahraničí)? Všechny maloobchodníků, jejichž idylické krámky na pokraji krachu vizuálně oceňujeme (ale nakupujeme raději v hypermarketech, protože je to pro nás výhodnější)?

A světcí? Kolik světců, kteří byli chudí a neznámí, nám zajistilo kus pevné půdy pod nohama na naší cestě – jak bychom si přáli – do nebe? Kde všichni tyto lidé mají místo v katakombách našich srdcí? Poblíž těch, kteří jsou obecně považováni za významné, či daleko od nich?

Zdá se Vám, že toto téma není dostatečně vánoční? Jen pohledme na Krista, který již způsobem svého narození jasně ukazuje, v čem výlučnost výlučných rozhodně nespočívá: přichází k nám jako bezbranné nahé dítě narozené ve špinavém a studeném chlívku. Pravda, v krásných českých Betlémech to tak už mnohdy nevypadá...

Snad by nám prospělo vystavět si letos doma jesličky opravdu naturalistické. Abychom totiž po Kristově vzoru měřili významnost lidí kolem nás těmi správnými měřítky.

Pavel Šmolík

Radostné Vánoce
a mnoho Božích milostí
v novém roce Vám přeji
svatohorští redemptoristé
a jejich spolupracovníci.

Fotografie
na titulní straně
časopisu:

Mariánský sloup
na svatohorském
náměstí

Fotografie v časopise:
archiv Svaté Hory

Nestojím o to, aby mi někdo litoval

Čtrnáctiletá

Paní Anna Hlušíčková je pravidelnou návštěvnicí Svaté Hory. Před několika dny jsem jí po dlouhé době opět navštívil v jejím bytě s výhledem na Svatou Horu, a tak vznikl rozhovor o kráse lidských vztahů protkaný vzpomínkami na nelehký život. Jde prakticky o vizitku krásy člověka. Nechybí veselé historky i smutné okamžiky, tedy vše co k životu patří.

Aničko, Vy jste rodačka z Příbrami?

Nejsem. Pocházím z dřívějšího okresu Blatná, z malé vesničky Vacíkov. Do školy jsem chodila čtyři kilometry do Hvožďan.

Jak vzpomínáte na dětství?

Moje maminka byla z jižních Čech, byla silně věřící. Když jsem byla dítě, tak se nikdy nepracovalo v neděli, to už muselo být, když jsme museli v neděli na pole. Chodilo se do kostela a byly to čtyři kilometry pěšky. Chodila jsem tam moc ráda. Jako pro školačku pro mě bylo krásné jít na roráty. Bylo třeba i půl metru sněhu a my šli dva nebo tři z vesnice a stalo se, že někdy nám někteří tatínkové museli prošlapávat cestu, protože jsme šli dřív, než přijeli s koňmi protáhnout cestu. Byla jsem vždycky potěšená, že jsem dokázala na ty roráty jít. Ty začínaly v sedm hodin. Škola pak začínala v osm. Někdy jsem z celé naší vsi byla ve škole sama (z jiných vsí ale také přišly děti) a byla jsem šťastná, že jsem dokázala sama do školy tím sněhem dojít. U pusy jsem měla rampouch a ovázanou šálu, která byla úplně ztvrdlá. Paní učitelka mě posadila ke kamnům a sundala mi boty, protože byly mokré, ale ten krásný pocit, že jsem došla, ten mě hrál. Chodila jsem do školy docela ráda. Učilo se i náboženství a to jsem měla moc ráda. I našeho pana faráře. Ten kněz tam u nás byl celý život. Když jsem přišla jako sedmiletá do školy, tak tam působil už dva roky. Byl tam až do své smrti a já jsem ho vždycky ráda navštěvovala. Pokaždé ho potěšilo, že jsem přišla si s ním popovídat. Vždycky když jsem přijela za tatínkem do Vacíkova, navštívila jsem i kostel a pana faráře.

A školu jste měla ráda?

Mám hodně vzpomínek. Byla jsem zlobivá. Jednou jsme nějak zlobili a pak pan farář řekl, že musíme napsat dvěstěkrát, že nemáme před vyučováním křičet. Tatínek mi poradil, abych to napsala takto: „Nemám před vyučováním křičet dvěstěkrát“. Pan farář byl laskavý, milý, ale přísný a já to takto napsala. My jsme jako děti nosily zástěrky a já měla ten lístek napsaný v kapse. Když jsem mu to dala, snažil se skrýt pobavení a řekl mi, že to budu muset napsat třístokrát. Ale to už jsem tahala z druhé kapsy jiný lístek, kde jsem to měla napsané „třístokrát“.

Pan farář mi řekl, že až mě jednou bude oddávat, tak mému muži prozradí, jaká jsem byla ve škole zlobivá.

V dospělosti, když mi bylo tak čtyřicet, jsem jezdila do Prahy k lékaři se štítnou žlázou. Chodila jsem na Letné na oběd. Jednou jsem tam potkala svého bývalého učitele. Kdysi byl u nás a pak odešel do Prahy. Přišla jsem tedy k němu, protože jsem byla vždycky troufalá a oslovila jsem ho, jestli není pan učitel Balek. Byl to on, ale nevěděl, kdo jsem já. Tak jsem ho naváděla, aby se v mysli vrátil do Hvožďan do školy, kde je taková živější „treperenda“, jak mi říkal. „Aninka Převrátlová“, vzpomněl si. Bylo to ohromně milé setkání. Já už byla dáma s kloboukem a on vyprávěl vrchnímu, že jsem jeho bývalá žákyně. Vzpomínal, že nebylo dne, abych něco nevyváděla.

Kromě školy máte určité vzpomínky na domov a rodiče.

V jedenácti letech mi umřela maminka a my jsme zůstali sami s tatínkem. On byl těžce nemocný, měl na obou nohách bérkové vředy. Měli jsme čtyři hektary pole, takže byla denně spousta práce. A tak jsem ráno, než jsem šla do školy, musela podojit dvě krávy a tatínek udělal všechno ostatní. Pak mi řekl: „Andělíčku, můj strážníčku se pomodli cestou do školy, teď už musíš jít.“ Byly to ty čtyři kilometry. Ze školy jsem chodila rovnou na pole. Tatínek mi donesl trepky a musela jsem rozházet třeba tři metrky hnoje a to jsem měla čtyřicet kilo.

Čím jste chtěla v životě být? Mohla jste se dostat na školu?

Dokud byla maminka mezi námi, tak jsem uvažovala, že bych mohla být zdravotnicí a chtěla jsem studovat nějakou školu, která by se zabývala právem a spravedlností. Ve škole jsme měli dva kluky, takové chudinky. Jeden z nich byl od nás ze vsi. Jmenoval se Karel a on za mnou chudák chodil, abych ho chránila. Já mu ještě dala pohlavek, že se neper. Každý do něj strčil, dělali mu naschvály. Tak jsem jim nafackovala a kluci se mě potom báli. Vždycky mi šlo o spravedlnost. Jenže v životě to chodí jinak, kdekdo chce, aby mu druzí pochlebovali a to já neumím.

Jaký byl Váš tatínek?

Měla jsem nádherného tatínka. Lidé ze vsi ho měli ve veliké úctě, byl to moudrý člověk. Nechápu, kde všechnu tu chytrost vzal. Narodil se roku 1880, takže jsem byla dítě starších rodičů. Vždyť když jsem se narodila, bylo tatínkovi 49 let a mamince 39. Láska k otci je snad mojí největší láskou na světě. Všechno bral s rozvahou a nadhledem. Když ovdověl, měl šest dětí a nejmladšímu byly tři roky. Když se ve vsi někdo chtěl soudit o kousek meze, tak chodil pro rady k němu. On dokázal takové nesmysly lidem rozmluvit. U nás se říkalo „u Moláčků“, protože když se tam tatínek přišel, tak ta chalupa byla Moláčkovice. Tak lidi chodili pro radu ke strejdovi Moláčkovi. Když pak už jako stařík ležel, tak snášel i ty bolesti s velkou skromností. Od svých osmašvaceti do šestaosmdesáti měl bolavé nohy. Když poslední den jen pospával, řekl mi, že maminka byla zlatý člověk a že jsem byla nejlepší dítě. Druhý den umřel.

Pro maminku byl život těžký. Nikdy jsem se neptala, co musela všechno prožívat, ale babky ve vsi mi říkaly: „Nanyňko, tvoje máma byla mučednice.“

Jakou cestou jste se vydala, když jste skončila školu v Hvožďanech?

Ve čtrnácti letech jsem šla do Prahy. Jedna paní tam ovdověla a chtěla k sobě nějaké děvče. K nám jezdili do vily nějakí „stavitelovici“ a paní stavitelová jí o mně řekla, že jsem sirotek z dobré rodiny, a tak jsem se tam jela představit. Ještě víc než já se asi líbil paní šéfové tatínek, protože byl rozšafný a pořádku si s ní vykládal. On se kdysi vyučil v Praze a tak mě už jako malou Prahou provedl.

Máte na to nějakou vzpomínku?

Byla jsem vlastně jediné dítě ze školy, které se dostalo do Prahy, to mi bylo sedm. Seděla jsem potom ve škole na lavici a vyprávěla dětem, jak to v Praze vypadá. Když mě tenkrát tatínek Prahou provádl, vzpomínal na to, že v časech, kdy on se tam učil, bylo od Ludmily dozadu už jenom pole. Tatínek se vyučil s významáním a jeho vysvědčení z roku 1898 a 1899 jsem dala do muzea J. A. Komenského v Praze, kde jsou vystavena a to mě těší. Dala jsem tam také vysvědčení mého bratra.

Takže do Prahy jste se dostala do učení?

Jednalo se o dámský salon a já jsem byla spíš taková společnice paní šefové. Mohla jsem se vyučit a přitom vykonávat různé práce, které bylo potřeba v domácnosti dělat. Byl to veliký, až ohromný byt, všude parkety. Měla jsem se tam moc dobře, protože paní šefová byla velmi hodná. Byla válka, ale to, co jedla paní šefová, jsem já měla taky. Když někomu nechala látku, dostala za to něco jiného, takže jsem se měla docela dobře. Nikdy na mě nezapomněla. Myslím, že jsem byla ze sedmi děvčat, co jsme tam pracovaly, nejvíce oblíbená. A to ona za svůj život měla různých dělnic a švadlen aspoň dvacet.

V roce 1963

Našla jste si v Praze přátele?

Měla jsem tam takovou partu. Bylo nás asi tři holky a pět kluků. Chodili jsme na box, ale dneska už to nemůžu vidět. Tenkrát jsem ráda fandila svalnatým klukům. To víš, Rademacher, Koudela a jiní. Jednou jsem klukům řekla, že ve čtvrtek nepřijdu, protože mi přijede tatínek. Ale oni ho chtěli poznat. Já jsem je upozornila, že bych byla nerada, aby si dělali legraci z venkovského dědy, že je to můj nejvzácnější člověk. Tatínek přijel v dvouřadém svrchníku, co ho dostal od knížete pána, měl vousy a fajfku. Nakonec se jim líbil. Vyprávěl si s nimi a kluci ani nechťli, aby druhý den odjel domů.

Kudy vedla Vaše cesta do Příbrami?

Přes bál. Jela jsem sem na baráčnícký bál a tak jsem se sem dostala. Můj muž byl hezký, hodný a dobře tancoval. V Příbrami jsem od roku 1952.

Jak vzpomínáte na společný život?

Psal se rok 1968 a sousedka si pustila plyn. Když její manžel přišel domů, otevřel dveře a když pohnul larisou na dveřích, vznikla statická elektřina a došlo k výbuchu a požáru. V bytě nám napůl spadl strop, všechno jsme měli rozmáčené, manžel měl ohořelé obočí, kabáty a oblečení jsme měli seškvažené, protože k nám vlítla ta vlna a hořelo. Bylo to strašné. Zůstali jsme naživu a když přijeli záchranáři, ptali se, jestli z vedlejšího bytu, tedy z našeho, jsou lidé mrtví, protože ten výbuch byl veliký. A když jim řekli, že ne a ukázali na mě, řekl mi jeden z nich: „Děvenko, tak to je zážrak, aby při takovém rozsáhlém výbuchu zůstali lidé živí, to jsem ještě neviděl.“ Já byla totálně mimo. A tak jsem poděkovala Pánu Bohu a věřila jsem tomu, že mě má pořád rád. Bylo to 28. října 1968. Jsem stále vděčná za to, že mě Pán Bůh má rád.

Začínali jste znova. Bylo to složité?

Skoro dva roky jsme pak bydleli v hotelovém domě. Pak jsme se nastěhovali zpátky, ale já jsem se v tom bytě necítila dobře. I když to byl roztomilý byt a z oken jsem viděla Svatou Horu. Měla jsem dost kamarádů a spousta hodných lidí pomohla. Přicházeli a nabízeli peníze, oblečení a jakoukoliv jinou pomoc. Bylo to nejkřutější období mého života. Pak přišlo ještě jedno smutné období. Když jsme si nadělali nejvíce plánů, můj muž se rozstoval. Kdybych neměla P. Jana Zemánka

a Svatou Horu, tak bych snad skočila pod vlak. Bylo to tak hrozné a kruté. Manžel měl vývod bokem, během pěti let pak prodělal tři mozkové příhody a měla jsem ho pořád doma. Pořád jsem ho ošetřovala, přestože mi lékaři nabízeli, abych ho nechala nějaký čas v nemocnici. Před tou třetí mozkovou příhodou se stalo to, že dva dny před Štědrým dnem se nám zabila neteř, která pro nás byla víc než naše dítě. To bylo pro mého muže to poslední. To se stalo 22. prosince, pak prodělal v lednu třetí mrtvici. Po ní to už bylo k nevydržení. Zemřel 16. června. Ale všechno to zlé jsem s Boží pomocí přežila. Už jsem jedenáct let sama. Teď už jenom vzpomínám. S těmi vzpomínkami se zasměju i zapláču, ale stejně musím být Bohu vděčná za to, že mi pomohl všechno vydržet. Už jsem stará, moc stará.

Ale já myslím, že duchem jste pořád mladá.

No ale na Svatou Horu už chodím víc než 70 let. A to začalo, když jsem byla v té Praze. Jsem šťastná, že stále můžu chodit na Svatou Horu. Někdy už mi bolí celé tělo, ale já nestojím o to, aby mi někdo lítoval. A tak se vždy narovná a jdu, ať záda bolí nebo nebolí. Jezdím městskou dopravou, protože jinak bych tam těžko vyšla – mám astma a pokročilý věk.

A poprvé jste na Svaté Hoře byla kdy?

V sedmi letech. Paní učitelka řekla, že kdo si přinese 15 korun, pojedje s ní do Příbrami na korunovaci. Tak nás jelo asi sedm. No to byla nádhra! My jsme měli oči navrch hlavy! A když jsme viděli věžičky Svaté Hory, to byla krása. A k tomu Ti musím říct jednu milou příhodu. Samozřejmě jsem jela na pout' naparádění. Měla jsem jako jediná klobouk s višněmi. A u Svaté Hory byly takové maličké krámky. Ty vypadaly jinak, než to, co je tam dnes. Na drátech byly navěšené růženečky a přívěšky navlečené na drátěných kruzích. Já jsem chtěla všem dětem přivést obrázek a jak jsem byla skloněná nad těmi krabicemi s obrázky, tak jsem asi zvedla hlavu a na tom klobouku mi zůstaly ty růženečky. A jak jsem šla, tak jsem se stále otáčela, co to za mnou chrstí. Vůbec jsem na to nepřišla, že je to na klobouku. Přišla jsem na to až doma, že jsem měla drátěný kruh za kloboukem, na něm bylo asi osm malých růženců. Nevěděla jsem, co mám dělat. Co teď? Ptala jsem se tatínka, jestli jsem to ukradla, nebo ne. Tatínek mě ujistil, že nejde o krádež, když o tom nevím. Šla jsem se ještě zeptat pana faráře, jestli to není hřích a co mám udělat. Nakonec jsem ty růžence rozdala nejmilejším kamarádkám. Hodně dlouho mě to trápi. Ani jsem nevěděla, z kterého krámku to bylo. Takže jsem vlastně ukradla na Svaté Hoře růženečky, ale nemohla jsem za to (smích).

V lednu Vás čeká krásné výročí, že ano?

Pán Bůh požehnej. Některé ty hloupé báby řeknou, že nemají co slavit. Ale já říkám: „Osmnáctiny se slavit nemusí, ale pětadesátý se dožít a být normální, to je štěstí a to se oslavit musí.“ Jen abych ještě chvilku byla normální, to se bojím. Když zjistím, že zapomínám, tak víc čtu nebo vzpomínám, abych si ten mozek cvičila.

Zažila jste válku, zažila jste komunismus a žijete v této době. Dá se to vůbec nějak porovnávat?

Přežila jsem Hitlera, přežila jsem soudruhy a tenhle blázinec snad taky přežiju, jak doufám. Lidí nadávají, ale to je hloupost. Komunisti zničili národ, zničili vlastenecké citění. Nebyla žádná láska mezi lidmi. Zavíralo se za to, když někdo o někom řekl, že mluví proti režimu. A to je strašné. Já bych řekla, že jsem se vždycky měla dobře. Byla jsem vychovaná v lásce k vlasti, v úctě k lidem a v pokorě vůči životu. Tatínek mne vedl k čestnosti a za to jsem mu vděčná. Naučil mne, že nemám před nikým poklonkovat, protože každý člověk má svoji čest a svoji hodnotu. Toho se držím celý život. Pracovala jsem 36 let v Hamiru a když

se dnes setkávám s těmi lidmi, a jsou jich stovky, těch co tam pracovali, stále máme opravdu dobré vztahy.

Ovšem na komunismus nevzpomínám ráda.

Máte z té doby nějakou veselou historku?

Mám. U nás v Hamiru byl právník, doktor John. Potřebovali jsme něco vézt do Prahy, tak mě tam poslali a on mi říkal, že hodně záleží na tom, abych prý pozdravila „Čest práci!“, že je to důležité. Ujistila jsem ho, že určitě a že nenadělám problémy. Bylo to na Vinohradech, ten dům jsem našla, vešla jsem dovnitř a slušně pozdravila „dobrý den“. Baba za pultem řekla „čest práci“ a já si říkám „ajéjéj, už je to tady“ a pak jsem vyšla do druhého patra. Hledala jsem ty dva doktory, co jsem je měla nalézt. A ještě přede dveřmi jsem si opakovala „čest práci, čest práci, čest práci“. A jak jsem zaklepala, vešla dovnitř, uviděla jsem dva dědky za stolem a hezky jsem řekla „zdař Bůh!“. Jeden z nich mi řekl, jaký prý to je nádherný dělnický pozdrav. Tak jsem hned vyhrkla, že v Příbrami jsme na tento pozdrav zvyklí. Jen kdyby věděli, že jsem to řekla poprvé v životě. Vůbec mi nepřišlo na mysl to „čest práci“, a tak jsem vyhrkla tohle. (smích)

Naštěstí jste si dokázala poradit.

Prostě jsem řekla „zdař Bůh.“ Ale takového povídání by bylo na celou knížku.

A co projev Vaší víry?

Víra mě v životě držela. Nejsem žádný fanatik a taky mi někteří lidé se svými projevy víry vadí. Ale stále se mám zač modlit, děkovat a prosit.

Vy jste z bytu, kde jste bydlela s manželem, viděla z oken na Svatou Horu. Vidíte ji i z bytu, kde bydlíte dnes. Díváte se tím směrem často?

Teď jsem v pečovatelském domě. A chtěla jsem mít výhled na Svatou Horu. Je to kouzelné a vidím ji každý den. Na jaře se začíná všechno zelenat, podzim ani nejde vyjádřit. Kdyby to namaloval malíř, tak se řekne, že je to kýč, ale to údolí je tak nádherně barevné. Teď přišel poprašek a Svatá Hora je jako pocukrovaná. A když vidím tu krásu, mám radost. Vždycky ráno řeknu: „Děkuji, Pane Bože, že jsem ještě živá.“ Já si tak vážím každého dne a i když ten můj život nebyl lehký, Pán Bůh mi dal do vínku optimismus a života si vážím. Můj tatínek byl velký optimista.

Jste tedy po něm?

Ano a ještě dnes mu děkuji, že jsem po něm. Tatínek byl chytrý a krásný člověk a měl fajfku a vousy. Pan ředitel ze školy mi kdysi řekl, ale to už je dávno: „Aninko, ty jak přicházíš do let, tak jsi celý tatínek.“ Já mu na to řekla: „No, ještě vousy a fajfku.“ (smích) On mi řekl, že před mým tatínkem smeká klobouk. Kdybych byla tak moudrá jako on. A jsem šťastná, že jsem po něm. Jednou jsem si postěžovala, že už jsem ze všeho na nervy. On zabafal z fajfky a pověděl, že ani neví, kde ty nervy má. Když jsem mu řekla, že v celém těle, tak mi odpověděl: „Co je do celého těla, když si huby nehledíš, něco dobrého sněz a vypij, taky si zazpívej a je to.“

Když maminka umřela, bylo mi těch jedenáct, ale i později, když jsem byla velká holka, sedli jsme s tatínkem ke kamnům, on otevřel dvířka, jiskry litaly a my si povídali, tatínek vyprávěl o svém mládí, pomodlili jsme se. Měli jsme krásný vztah a bylo mi jedno, že už jsem dospělá, když jsem si mu sedla na klín a on mě dokázal pohladit. Nechápu ty dnešní lidi, o co všechno se připravují.

Od koho jste se naučila tak skvěle vařit? Vždyť jste byla bez maminky.

Vůbec nic jsem neuměla. Paní šéfová v Praze mě pustila k vaření. A pak jsem někdy slyšela, kdo co dělal, a zkoušela to taky. A když jsem něco zkusila a bylo to divné, tak jsem to dochutila podle svého. Dneska je to tak, že moji přátelé ze Švýcarska milují moji svíčkovou a to mě těší.

Jezdíte za nimi do Švýcarska?

Byla jsem tam třikrát. Je to nádherná země. Mám tady kazety a fotografie, a tak si je stále prohlížím. Oni mne vozili všude, kam se dalo, museli se mnou utratit spoustu peněz. Asi 800 kilometrů se mnou najezdili jenom po památkách. Kde byla jaká věž od kostela na obzoru, tam jsme zajeli. Kostely, kláštery, památky a krásná místa, to všechno jsme navštěvovali. Jména a názvy už si moc nepamatuji, tak si to musím vždycky přehledat. Ale ta země je krásná. A ty vršky a hory, to bys musel vidět. Hora Pilatus u Luzernu, to je pohled. Jedeš vláčkem, pak přestoupíš na lanovku a to nejde zapomenout. Když je mi smutno nebo když jsem ubrečená, zavřu oči a řeknu si „stejně je ještě ráj na zemi.“

Nikdy jste nechtěla žít jinde než tady?

Představ si, že v roce 1948 jsem mohla jet na Nový Zéland. V Praze byla jedna rodina, ten pán byl doktor, položid. Jejich děti mne měly rády. Oni chtěli, abych vycestovala s nimi, hlavně kvůli dětem. Říkali mi, že tady mám jenom tatínka, abych se nebála a jela, že děti potřebují zachovat český jazyk. Bylo to těžké rozhodování. Mohla jsem být na Novém Zélandu a jsem v Příbrami, no. Ale nelituji toho. Vždyť já jsem ráda, že žiju.

Ráda jste cestovala?

Náš život byl chudší a přitom mnohem bohatší než dnes. My jsme s mužem měli motorku a procestovali jsme celou naši republiku. Navštěvovali jsme kostely, kláštery, památky, hrady a zámky. Jen málo jich neznám. Tenkrát jsi jel sto kilometrů a potkal jsi dvě auta, ne jako dnes. Hodně přátel mám z cest a z lázní a přátelství udržujeme. Třeba roku 1972 jsme byli s jedněmi lidmi v Tatrách a dodnes si píšeme. Jen dnes už lidi zapomněli psát dopisy, radši pošlou SMSku. Já tu mám dopisy i milostné, z mládí. Měla jsem to schované u kamarádky, protože manžel by mi to býval roztrhal a to by byla škoda. Když nemám co dělat, tak si to čtu a směju se.

Aničko, blíží se svátky. Jak budou vypadat u Vás?

Dokud žil tatínek, tak se celá rodina scházela ve Vacíkově. Dnes už to celé skončilo, synovec je také po smrti a to se nás tam jinak scházelo třeba patnáct. Po tatínkově smrti jsme s mužem jezdili do Srní, tam chlapi nazdobili vysoký, snad třicetimetový smrk stovkami malých žárovíček. Byly to nádherné svátky.

Jednou, to jsem byla malá, jsem se běžela podívat za chalupu, jestli už ten Ježíšek jde. Slyšela jsem, že něco cinkalo a viděla jsem světlo v okně. Tak jsem se tam běžela podívat, jenomže světlo zhaslo a tatínek řekl: „No teď jsi tomu dala, Ježíška jsi vyplašila a už nepřijde.“ Já brečela, snad jsem i klekla do sněhu a prosila Ježíška, aby se vrátil.

První Vánoce, když mi umřel muž Mirek, tak mě vzal synovec k nim a po večeri mě přivezl domů. Člověk by neměl být sám, to vím. Ale každý Štědrý den jsem sama, prostřu stůl pro dva, udělám kubu. Na oba talíře nandám jídlo, pustím si Rybovku a koledy. Na Silvestra jsem taky sama. Ale telefonátů mám tolik, že mám žhavou šňůru od telefonu a mobil držím v druhé ruce. Pak si začnu šampaňské, to miluji. Naliju si do dvou skleniček, vyjdu na balkon, ťuknu skleničkami, otáčím se na všechny světové strany a říkám: „Všem vám přeju štěstí, zdraví, Boží požehnání. Kdo mě má rád a koho mám ráda já, všem připíjím na zdraví.“ Když mi

Při letošní pouti ve Vacíkově (třetí zleva)

volají ze Švýcarska, tak se ptají, jestli jsem byla na balkóně, že oni už tam chodí taky. Tak se to pěkně naučili a bez toho balkónu už by to bylo divné.

Ještě jsem si vzpomněla, že můj bratr Josef chodil dělat na Štědrý den pastýře. Vrátil se promočený a zmrzlý, protože chodil až do samot, protože by nezačali s večerí, dokud by nepřišel. Trubku jsme měli doma, já už to uměla taky: „trů du du – přeje vám šťastné a veselé svátky, abyste je ve zdraví strávili s větší radostí a s menší bolestí. Ať vám Pán Bůh dá dobrý nový rok – trů du du du“.

To dokonce vypadá velmi dobře jako přání pro všechny, kdo dočetli až sem.

Přesně tak.

S Annou Hlušíkovou hovořil David Horáček, CSsR

Benefiční koncert

na podporu stavby varhan pro Svatou Horu

Ve středu 12. prosince 2012 se ve svatohorské bazilice konal předvánoční benefiční koncert na podporu stavby velkých varhan pro Svatou Horu v podání sólistů Národního divadla Vratislava Kříže (baryton) a Vladimíra Rejla (trubka). Na svatohorské chórové varhany je doprovodil Josef Popelka. Posluchači, kteří zaplnili prostory baziliky, naslouchali dílům Johanna Sebastianu Bacha, Georga Philippa Telemanna, Césara Francka, Franze Schuberta či Jakuba Jana Ryby a dalších. Jednalo se již o 4. benefiční koncert, který pořádala Matice Svatohorská ve spolupráci s panem Ivanem Fuksou. Výtěžek předvánočního koncertu ve výši 18.500,- Kč je určen na stavbu varhan. Děkujeme umělcům, posluchačům a všem, kteří jakýmkoli způsobem přispěli k uskutečnění tohoto koncertu.

K 30. listopadu 2012 bylo na stavbu varhan shromážděno 5.387.757 Kč. Tato částka představuje cca 36 % celkových nákladů. Všem vám, dárcům, děkujeme za vaši štedrost!

Zároveň bychom chtěli dárce a dobrodince upozornit, že z důvodu předložení vyúčtování veřejné sbírky Krajskému úřadu Středočeského kraje k 16. prosinci 2012 není od tohoto data dočasně možné podpořit stavbu velkých varhan pro Svatou Horu. Možné to bude opět začátkem roku 2013. O přesném datu, od kdy budeme moci ve shromažďování prostředků na stavbu varhan dále pokračovat, Vás budeme informovat jak na stránkách tohoto časopisu, tak na webu www.svata-hora.cz/varhany.

Pokud jste zaslali dar na stavbu varhan po 16. prosinci 2012 na účet veřejné sbírky převodem, bude Vám dar vrácen zpět na Váš účet. Pokud prostřednictvím složenky, bude Vám dar vrácen doručením složenky na Vámi uvedenou poštovní adresu.

Děkujeme Vám za pochopení.

V případě jakýchkoli dotazů nás, prosíme, kontaktujte.

Matice Svatohorská
Svatá Hora 591
261 01 PŘÍBRAM
tel.: +420 318 429 939
e-mail: matice@svata-hora.cz

Srdečně Vám děkujeme za Vaši pomoc a podporu stavby velkých varhan pro Svatou Horu a věříme ve Vaši další přízeň.

Matice Svatohorská

Metelka:

Tajemství vánoc.

Svatvečer vánoční! Již probleskly první hvězdy, zvěstující tajuplné mysterium svaté noci. V duši se ukrádá radostná předtucha i sladká tíseň něčeho nesmírně blaživého, co plní duši posvátným vzrušením.

Dnes Láska šla světem...

V svaté noci anděl zpíval nad Betlemem chudičkým...

Dnes, více než kdy jindy, je duše jímavá, schopna nořiti se v rozjímání tajemství Boha i lidí. Vánoce jsou tajemstvím lásky Boží. Ozařujeme vyzdobený vánoční stromek a pod ním napodobenou betlemskou sluj a stáj. Jak hluboké to symboly vánočního tajemství!

Tak stál kdysi i v zahradě rajske krásný a svůdný strom poznání dobrého a zlého, z něhož zakázal Bůh prarodičům jísti. Ale pokušení bylo silnější než hlas Božího zákazu. Vzala žena se stromu a jedla a dala i muži svému... První hřích spáchán, první učiněn odboj a vzpoura tvora proti Tvůrci, člověka proti Bohu. Zákaz Boží přestoupen. Bůh zneuznaný, Bůh uražený, Bůh rozlítostněný, musel ve své spravedlnosti trestat. Vypověděl z ráje pozemského Adama a všechny jeho potomky z ráje nebeského, který byl jim po časném životě přichystán.

Zdá se snad nám v lidské krátkozrakosti, že za provinou tak malou, za jediné jablko, utržené proti zákazu, následoval trest tak přísný. Nechápeme však úradků Božích, neznáme tajemství nekonečné svatosti Boží, nepronikáme pravé podstaty a zloby hříchu, nevnímáme důvodu, proč zákaz byl dán. Nešlo jen o jablko, běželo zde o zkoušku věrnosti člověka k Bohu. Zaprodal-li člověk Boha za tak málo, jako je jediné jablko, je jeho vina tím větší. Nehřešil však Adam pouze jako jedinec, nýbrž i jako první člověk a jako zástupce celého člověčenstva. Kdyby byl obstál ve zkoušce, byl by mohl on i celé lidstvo po čase pozemského žití bez bolesti a bez smrti přejít v radost věčného patření na Boha v nebi. Jedině to, že Bůh viděl zmařený svůj plán velkolepý, pro který člověka stvořil, plán věčné účasti člověčenstva na své nekonečné Boží podstatě a blaženosti, nám poněkud vysvětlí přísnost trestu Božího. Chtěl člověk, požitím zakázaného ovoce, poznat dobré i zlé, nuže, ať se mu tak stane! — Pozná dobré, které ztratil, pozná i zlé, kterého zakusí. Člověk, král přírody a přítel Boží — stává se rabem ďáblovým. Zmizela nadvláda nad světem vnějším i vnitřním, rozum zatemněn, vůle oslabena, duše týrána vášněmi, tělo podrobena útrapám a smrti, a vrchol trestu: vyloučení z blaženosti nebes na věky. Tak zněl ortel! —

Bylo vhodné Bohu spravedlivému, aby po zásluze ztrestal člověka nevěrného, bylo však i hodno Boha všemohoucího a dobrotivého, aby trpícího a kajícího z jářma ďáblova osvobodil.

A tu (podle sv. Bernarda) jako by spravedlnost božská a Boží milosrdenství vedly spolu spor. Spravedlnost praví: Veta po mně, nebude-li člověk potrestán. Ale i milosrdenství praví: Veta po mně, nebude-li člověku odpuštěno.

SLAVA BOHU NA VYSOSTI

Lidové betlémy na Příbramsku (p. Uřeše v Příbrami).

Jak vyhověti oběma? — Ó, hlubokosti tajemství Božích! Nač nelze mysliti, Bůh může činiti!

Druhá božská Osoba sama se nabízí, že dostiučiní Bohu za urážku člověka, že sama se stane člověkem a život lidský obětuje na smír za hřích Adamův! Utrpení pouhého tvora nemohlo stačit smýti hřích, urážku Boha nekonečnou, Bůh však, jsa podstaty duchové, trpěti nemohl. Syn Boží proto přijal tělo lidské, aby v něm trpěti mohl jako člověk, a smrtí svou podat cenu výkupnou, nekonečnou jako Bůh!

A Slovo tělem učiněno jest, a přebývalo mezi námi!

V plnosti času splnil Bůh svoje slavné příslibení, dané v ráji, že pošle lidstvu světa Vykupitele. V betlemské stáji Panna nejčistší, počavši z Ducha svatého, porodila Syna prvorozeného (t. j. jednorozeného), ovinula plén-

kami a položila v jesle. Ten, jenž lidstvo vykoupil, se již narodil, radujme se, nám, nám, narodil se!

Toť vždy jímavé, uchvacující, očišťující a povznášející tajemství a kouzlo křesťanských Vánoc. Vánoční stromek a betlemská sluj mají nám po věky

Příbramské doly pod Sv. Horou: Budování zdiva k podchycení závážky.

připomínat cenu našeho pádu, i našeho vykoupení, cenu hříchu i nesmrtelné lidské duše. Vtělení Slova není bajkou, je to ryzí skutečnost!

Odtud jedině prýští ona tajemná radost a štěstí vánoc, památka zrození Syna Božího, našeho Vykupitele. Z života čistého se zrodil po prvé, a tak jen tam, kde je duše čistá, se zrodí duchovně. Jen srdce očištěné bude slaviti vpravdě šťastné, radostné a požehnané vánoc!

SVATÁ HORA

ROČNÍK XIII.

L. P. 1934.

ČÍSLO 7.

Maria, Maria, Maria!

Starobylá poutní píseň procesí z Žebráka na Svatou Horu. Letos po mnohých letech opět obnovena. Zpívalo 6 dívek se svícemi.

I. Při příchodu:

Maria, Maria, Maria!

Srdcem čistým jdeme,
obraz Tvůj neseme
v rukou svých
panenských,
Maria!

Věnce připravujem,
Tobě je darujem,
i svíce,
i srdce,
Maria!

Bud' naše posila,
chraniž, Matko milá,
naši ctnost,
nevinnost,
Maria!

Maria, Maria, Maria!

II. Při odchodu:

Maria, Maria, Maria!

S Tebou se loučíme,
bol trpký cítíme,
spanilá,
překrásná,
Maria!

Srdce vinem k Tobě,
v každém čase, době,
Ty Panno,
i Matko,
Maria!

Naše prosby vyslyš,
před trůnem rozprostřiž,
tak lkáme,
voláme,
Maria!

Maria, Maria, Maria!

Nejnápaditější návrhář

Nauštiote Svatou Horu u Příbrami a nakreslete návrh šatů pro sošku Panny Marie Svatohorské. Staňte se nejnápaditějším návrhářem.

„To bylo jednoduché motto, kterým jsme chtěli nadchnout co nejvíce malých dětí a školáků. Byli jsme překvapeni, s jakým zaujetím a zájmem se děti věnovaly navrhování šatů pro sošku Panny Marie Svatohorské. Porota vybírala z více než 540 obrázků a o to těžší bylo vybrat ten nejlepší,“ říká jeden z organizátorů soutěže.

Předloha pro tuto soutěž byla vytvořena na principu omalovánky, které jsou dětem blízké. Úmyslem organizačního týmu bylo vytvořit alternativu pro děti, kterým mnoho neřekne standardní prohlídka plná jim neznámých pojmů, připravit pro ně tedy něco, co je jim blízké a čemu se rádi věnují. Proto vznikla soutěž v malování, která probíhala po dobu letních prázdnin až do konce září.

„Inspiraci bylo možné hledat přímo v bazilice na Svaté Hoře v průběhu celého léta. Šaty se průběžně obměňují dle liturgických barev. Některé pocházejí z Afriky nebo Jižní Ameriky,“ dodává Věra Langová, předsedkyně Matice Svatohorské.

Soutěž byla určena dětem ve věku 5 - 14 let. Do vyhodnocení tedy nemohli být bohužel zařazeni starší účastníci. Přesto porotu potěšilo, že se do soutěže zapojila i paní ve věku sedmdesáti let. Děti volily ne-tradiční barevná spojení, ornamenty liturgické i z běžného života, například třináctiletá Lucie z Bzence nakreslila šaty ve stylu moravských krojů. Do soutěže se zapojily děti z různých zemí, například z Velké Británie, Německa nebo Slovenska. Nejvíce účastníků bylo samozřejmě z České republiky, a to z Prahy a Středočeského kraje. Zastoupena byla také města Příbram, Plzeň, Kladno, Ústí nad Labem či Brno. Lze říci, že soutěž probíhala napříč celou Českou republikou; od Zašové (okres Vsetín) po Jirkov (okres Chomutov), od Krkonoš (Hostinné, okres Trutnov) po Znojmo.

Hlavní cenu do soutěže věnovalo občanské sdružení Matice Svatohorská, a to zhotovení šatů dle návrhu, který porota ocenila prvním místem. „Náklady na výrobu šatů se pohybují okolo 3.000 Kč, cena se dále odvíjí od použitých látek, ozdob a náročnosti výšivky. Šaty věnují lidé většinou k nějakému životnímu jubileu, jako poděkování za uzdravení v rodině nebo při jiné významné události,“ dodává předsedkyně sdružení Věra Langová. Další ceny věnovalo Svatohorské poutní muzeum - Sacromontana.

- Vítězný návrh nakreslila Anežka, 11 let, Praha 5 (motiv plodů země), tento návrh bude vyroben dle nakreslené předlohy a zároveň výherkyně obdrží DVD s filmem o Svaté Hoře.
- Na druhém místě skončil návrh Terezy, 13 let, Milevsko (detailní ornament), výherkyně získá poukázku na nákup zboží ve Svatohorském poutním muzeu a poukázku na netradiční prohlídku Svaté Hory.
- Na třetím místě skončila Tereza, 10 let, Praha 6 (modrobílý motiv), výherkyně obdrží dárkový koš se Svatohorskými oplatky a poukázku na netradiční prohlídku Svaté Hory.

Jak těžké to měla porota v rozhodování, dokládá i udělení tří čtvrtých míst za originální nápad. Vojtěch, 11 let, z Českých Budějovic (maskovaný motiv), Eliška, z Příbrami (motiv barevného propojení) a Lucie, 13 let, Bzenec (motiv moravského kroje) získávají poukaz na netradiční prohlídku Svaté Hory.

Oceněné vybírala Věra Langová, předsedkyně Matice Svatohorské, Martina Jechortová, Svatohorské poutní muzeum, a David Horáček, redemptorista. Soutěž probíhala pod záštitou P. Josefa Michalčíka, administrátora farnosti na Svaté Hoře. Vítězné návrhy si můžete prohlédnout na straně 23.

Děkujeme všem, kteří nakreslili nádherné obrázky!

Josef Hovorka

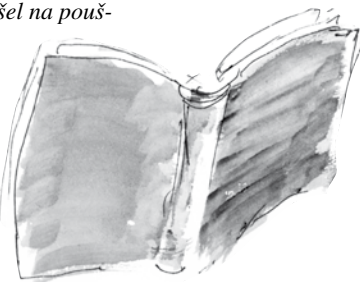
Malujeme šatičky

Na předchozích stranách pojednání o době vánoční.
Svatá Hora 1934.

Každý pahorek at' je srovnán...

V patnáctém roce vlády císaře Tiberia, když Poncius Pilát byl místodržitelem v Judsku, Herodes úředním knížetem v Galileji, jeho bratr Filip úředním knížetem v Itureji a v Trachonitidě, Lysaniáš úředním knížetem v Abiléně, za velekněží Annáše a Kaijáše, uslyšel na poušti Boží slovo Jan, syn Zachariášův. Šel do celého okolí Jordánu a hlásal křest pokání, aby byly odpuštěny hříchy. Tak je psáno v knize řečí proroka Izaiáše:

„Hlas volajícího na poušti: Připravte cestu Pánu, vyrovnejte mu stezky! Každé údolí at' je zasypáno, každá hora a každý pahorek srovnán; kde je co křivého, at' je narovnáno, cesty hrboaté at' se uhladí! A každý člověk uvidí Boží spásu.“ (Lk 3,1-6)

Nejsem si jist, zda to tak není, ale po četbě dnešního evangelia se domnívám, že svatý Jan Křtitel by měl být patronem dopravních staveb.

Musím často cestovat, a tak pozoruji, že se v Čechách staví a opravuje mnoho silnic. Moji přátelé ze Slovenska a z Polska říkají, že nám tiše závidí, protože se u nich silnice nestaví vůbec anebo jen pomalu. V blízkosti Svaté Hory jsou tři velké dopravní stavby. Dálniční obchvat Plzně, novostavba Lahovického mostu v Praze a rychlostní dálnice k Písku.

Stavby mě velmi zajímají, a tak přemýšlím, jak se řeší některé problémy. A zjistil jsem, že to jsou všechno trefná přirovnání k našemu - nejen adventnímu - duchovnímu snažení.

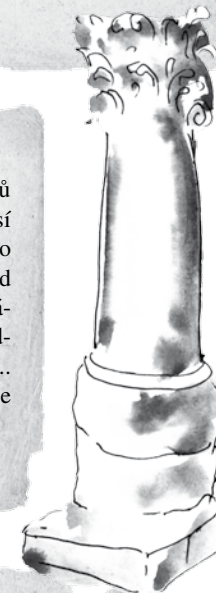

1. Velký úkol po malých krocích.

Když vidím při stavbě silnice do Písku, jak obrovské množství zeminy a dalšího materiálu musí být přemístěno z jednoho místa na druhé, připadají mi i ty největší nákladní auta jako hračky. Jezdí sem a tam a zdá se, že jejich práce je marná. Podobně tomu je i s naší cestou duchovního života. Když si uvědomíme, jak velký úkol je dobře prožít život a dojít ke spáse a jak jsme na to malí a slabí, může nás přepadnout malomyslnost. Dalším problémem je, že chceme vidět výsledky své práce a ony jsou tak žalostně malé. Nicméně jiný postup neexistuje. Cesta se dá vybudovat jen metr po metru.

2. Vyrvalost

Bylo mi záhadou, jak je možné navést několik metrů vysoký násep a na něm postavit cestu. Vždyť to musí spadnout! Nějaká dobrá duše mi tehdy vysvětlila, že to nespadne, pokud se nasyává po malých vrstvách a hned se to válcuje. Jak je to podobné duchovnímu životu! Stále stejné úkony. Několikrát denně modlitba, alespoň jednou za týden do kostela, jednou měsíčně ke zpovědi... Rádi bychom to někdy ošvindlovali. Na první pohled se to nepozná, ale časem se objeví vážné trhliny.

3. Jasná vize a odvaha

Při průjezdu pod Lahovickým mostem si můžeme všimnout, jak se staví pilíře v řece Berounce. Staveniště je ohrazeno a neustále z něj vytéká voda. Berounka je jen malá řeka. Můžeme se ale setkat s mosty přes moře nebo přes hluboká údolí. Co vede lidi k tak smělému podnikání? Především jasné vidění cíle. Čím je cíl hodnotnější, tím se odvažujeme směleji po něm natáhnout ruku. Při pohledu na mosty, tunely a jiná úžasná díla, která nás uchvacují svou smělostí, se zamysleme nad hodnotou cíle našeho bytí zde na zemi. Jistě bez nadsázky řekneme, že jdeme za tou největší hodnotou, kterou je Bůh. Ale odpovídá tomu smělost naší víry, odvaha kroků, které vedou za Pánem? Obávám se, že naše životní cesty k Bohu jsou často zbabělými pěšinkami kopírujícími všechny překážky, které se nám postaví do cesty.

Až jsem překvapen, jak to sedí. Ne nadarmo volal Jan Křtitel po narovnání cest. A my máme navíc jasno, že můžeme rozjímat kdekoli - i na staveništi.

P. Stanislav Příbyl, CSsR

Svatá rodina

P. Stanislav Příbýl, CSsR

Milí bratři a sestry,

rodina je bezesporu tématem dnešní doby. Vztah k rodině se stává součástí programů politických stran a předvolebních slibů, o rodině pojednávají filmy, seriály a televizní pořady, rodina je skloňována i v obchodech, kde si například můžeme zakoupit rodinné balení toho či onoho. Bohužel se však rodina stává stále více prázdným slovem. Sečteme-li různé anomálie životního stavu, mezi něž patří rozvedená manželství, neochota manželství uzavřít, takzvaný život „na hromadě“ neboli „na psí knížku“, svobodné matky, které v některých případech veřejně hovoří o tom, že muže potřebovaly jen v jednom okamžiku, zbývá nám méně než polovina rodin, které mohou hovořit o štěstí, že jsou skutečně tím, za co se vydávají, totiž rodinou postavenou na vztahu jednoho muže a jedné ženy, na vztahu posvěceném, když už ne před Bohem a před církví, tak alespoň před státem.

Je jasné, že rodina je nejen základ státu, jak se s oblibou říká, ale že je základem jakékoli lidské společnosti. Těžko bychom dohledali, kdy se rodina poprvé objevuje na scéně dějin světa, ale můžeme se domnívat, že tomu tak bylo skutečně od počátku, protože je to nejpřirozenější společenství lidí. Jestliže Bůh stvořil člověka jako muže a ženu, jestliže plodem jejich lásky je dítě, potom je zřejmé, že rodina existuje od okamžiku stvoření. Není tedy pochyb o její důležitosti a můžeme hovořit dokonce o jakémsi Božském atributu rodiny. Ona je totiž obrazem Boha. Bůh nám dovolil nahlédnout do svého vnitřního života a zjevil se nám jako jediný Bůh v Trojici. Zjevil se nám také jako láska. To jsou i základní vlastnosti rodiny. Rodinu tvoří minimálně tři členové a základním vztahem mezi nimi má být láska.

Slavíme-li dnes svátek Svaté Rodiny, máme si uvědomit nejen hodnotu rodiny, ale pohlédnout také na vzor rodiny, která byla svatá jako celek, ale jejíž členové byli rovněž svatí sami o sobě. Středem této rodiny byl Ježíš a na rozdíl od jiných rodin byla tato sestavena jakoby na zakázku pro něj. Zde je dítě tím, kdo je první. Je to totiž nejen Syn člověka, ale také Syn Boží, který je od věčnosti. U jiných rodin je tomu jinak: dítě je plodem manželské lásky.

Svatou Rodinou – a připomeňme si, neboť se to často plete, že ji tvoří Ježíš, Maria a Josef – se můžeme a máme inspirovat v našem rodinném životě a máme se také za svou rodinu modlit.

Rodina, tak jako lidské vztahy obecně, občas prochází krizemi. Nejinak tomu bylo i u Svaté Rodiny. Maria měla jistě jiné životní plány než se stát Matkou Božího Syna, což nakonec na první pohled vypadalo, že je svobodnou matkou. Josef měl asi také jiné plány než se stát jakýmsi zástupcem skutečného Ježíšova Otce, jímž je Bůh. Mohl si docela dobře připadat jako náhradník. Oba však byli tak vnímaví vůči Božímu hlasu, že mu věřili více než svému zdravému úsudku. A Ježíš, Boží Syn? Jsme rádi, že přišel na svět mezi nás, ale i o něm, jakožto o Božím Synu, musíme říci, že jeho plány s lidmi byly na počátku jistě

jiné, než je zachraňovat a vytahovat z propasti, do které se dostali vlastním hříchem, za cenu vlastního života. Můžeme tedy směle říci, že tato Rodina vznikala na troskách plánů jejích členů.

Není to pro nás poselství, že šťastný a harmonický rodinný život je něco zcela jiného než jakási ideální představa, vyvedená v krásných barvách jako z nějakého katalogu cestovní kanceláře? Lidé zklamaní z toho, že tomu tak není, se rychle nasatí, při první překážce se rozvedou a ženou se dál za vidinou jakéhosi ideálu, který vlastně neexistuje. Měli bychom v životě něco vydržet a v této věci se řídit moudrým lidovým rčením: „Všude chleba o dvou kůrkách.“

V novoročním evangeliu je popsána i další krize svaté Rodiny. Mohli bychom ji nadepsat „Zlobivé dítě“. Jak bychom se asi zachovali my, kdyby se nám ztratilo dítě ve velkoměstě, které jsme navštívili jen párkrát v životě? Na koho by se snesl náš hněv? Kdo za to může? Asi by nakonec dostalo dítě, aby náhodou neutrpěla naše rodičovská autorita. Byly to určité těžké chvíle. Jak bychom byli nervózní! Na místě Josefově bychom patrně vynadali své ženě, jak toho kluka vychovala, že hned uteče. Na místě Mariině bychom se mohli bránit buď se slzami v očích a slovy, že si to nezasloužíme, nebo bychom úder vrátili s tím, že to jsou beztak klukoviny po tátovi. To, že by naše dítě mohlo utéci do kostela, by nás asi ani ve snu nenapadlo. Zde platí další přísloví: „Podle sebe soudím tebe.“ Jak rozdílná je reakce Josefa a Marie! Společně přemýšlejí o tom, jak Ježíš zpravidla jednal a jaké by mohly být motivy jeho chování. Tato společná úvaha v nouzi jim vlastně pomohla Ježíše najít.

Můžeme přemýšlet ještě jinak: svatá Rodina je rodinou, kde je uprostřed Ježíš – dítě, ale zároveň nepochopitelný tajemný Bůh. To, že v dnešním úryvku evangelia odpovídá učitelům Zákona a kladé jim otázky, to, že se Maria ptá: „Dítě, proč jsi nám to udělal?“, svědčí o tom, že tento nejmladší člen Rodiny byl pro ostatní kromě jiného také nepochopitelným tajemstvím. Maria tuto skutečnost přijímá, což je výslovně v evangeliu napsáno, a že Josef také, se můžeme důvodně domnívat.

Svatá Rodina má být pro naše rodiny vzorem. Ve svatosti jejích členů máme vidět výzvu k tomu, abychom se sami stali svatými. Ve svatosti rodinného života, v situacích lehkých i těžkých se máme inspirovat k lásce, která všechno vydrží. V přítomnosti Ježíše v této rodině si máme stále připomínat, že Bůh je uprostřed svého lidu a že lid jsme právě my v prostředí, ve kterém žijeme, a v situacích, které tvoří takzvaný normální život. Dej Bůh, aby toto byl ideál rodinného života a ne to, co často pod vlivem reklamy tvoří naši neklidnou představu.

P. Stanislav Příbýl, CSsR

P. Stanislav Příbýl, CSsR, (vpravo), Korunovace 2008

Zprávy ze Svaté Hory

☐ V pátek 9. listopadu oslavili členové Kongregace Nejsvětějšího Vykupitele, redemptoristé, **280. výročí založení** svého řeholního společenství. Vyprošujeme jim do příštích let mnoho síly Ducha svatého a rovněž i dostatek nových členů.

☐ 17. listopadu se konalo 122. **zasedání výboru Matice** Svatohorské, který tímto vzal na vědomí

informaci o vyhodnocení soutěže pro děti (ve věku 5-14 let) o nejhezčí návrh šatů pro milostnou sošku Panny Marie Svatohorské, která skončila 30. září tohoto roku. Složení poroty: Věra Langová, P. Josef Michalčík a Martina Jechortová.

informaci o dočasném pozastavení shromažďování finančních prostředků na stavbu velkých varhan z důvodů předložení výúčtování veřejné sbírky Krajskému úřadu Středočeského kraje k 16. prosinci 2012 (odesílání DMS bylo pozastaveno již k 31. říjnu 2012)

informaci o přípravě benefičního koncertu na stavbu velkých varhan, který se uskuteční 12. prosince 2012 pod záštitou Ing. Ivana Fuksy, a projednal návrhy na benefiční koncerty a další akce pro rok 2013.

☐ Ve čtvrtek 22. listopadu v 18.00 oslavili členové Svatohorského chrámového sboru památku patronky církevní hudby **sv. Cecílie** slavnostními nešporami na její počest, kterých se zúčastnili také všichni frekventanti právě probíhajících kněžských exercicií.

☐ V pátek 23. listopadu došlo ke změně **místní úpravy dopravního značení**, po níž je opět možné – při zachování nutnosti povolení k vjezdu do areálu Svaté Hory – parkovat na levé krajnici příjezdové cesty ke klášteru.

☐ V neděli 24. listopadu jsme oslavili poslední neděli církevního roku – Slavnost **Ježíše Krista Krále**. Po poslední dopolední mši (od 12.00) se konala eucharistická adorace, která trvala až do 15.30.

☐ Ve středu 27. listopadu byla po dlouhotrvajícím havarijním

stavu vrchní nedlouhé části svatohorských krytých schodů, které spojují město Příbram se Svatou Horou, **opravena zhroutená část stropu**, a tak je možné využít již i ambitního vstupu do schodiště.

Bezbariérový přístup – výtah v horní stanici

☐ V sobotu 8. prosince při mši svaté v 10.00 přijal na Svaté Hoře z rukou Mons. Karla Herbsta **jáhenské svěcení** redemptorista **David Horáček**. Podrobněji na jiném místě. V tento den v 6.00 ráno se též ve svatohorské bazilice uskutečnila první letošní rorátní mše, předsedal ji P. Jan Sokulski, CSsR. Před odpolední mší v 16.30 proběhly zpívané latinské nešpory.

☐ V úterý 11. prosince proběhla kolaudace **bezbariérového přístupu** do svatohorské baziliky.

☐ Ve středu 12. prosince se v 19.00 bazilice uskutečnil předvánoční **benefiční koncert** na podporu stavby velkých varhan. Podrobněji na straně 10.

Výšáka 5,368 mil. Kč • chýbí 9,541 mil. Kč

☐ Ve čtvrtek 13. prosince se konal na Svaté Hoře **další koncert**, tentokrát z cyklu **Pavla Smolíka**. Koncert proběhl v refektáři – barokní jídelně kláštera – a sva-

tohorský regenschori spolu se souborem Musica Podberdensis přednesli koncerty pro varhany a smyčce českých i zahraničních autorů.

Exercicie na Svaté Hoře v roce 2013

13. 2. – 16. 2.	13.00	Příprava na Velikonoce pro každého	P. Miloslav Kabrda, SDB 1.200 Kč
20. 2. – 22. 2.	13.00	Setkání pastoračních asistentů AP	P. Michal Němeček
7. 3. – 10. 3.	15.00	Malé exercicie pro dospělé křesťanky a křesťany: Jak předejít klamání v církvi	P. Dr. Ondřej Salvét 1.200 Kč
11. 4. – 14. 4.	13.00	Exercicie pro zdravotníky a ty, kteří pečují o druhé	Mons. Aleš Opatrný 1.200 Kč
6. 5. – 10. 5.	8.30	Rozjímání se zakladateli řádů a kongregací	P. Zdeněk Šilhánek, CSsR 1.510 Kč
20. 5. – 24. 5.	8.30	Jak prohloubit svůj duchovní život	P. Josef Michalčík, CSsR 1.510 Kč
27. 5. – 31. 5.	13.00	Život z víry	P. Jan Sokulski, CSsR 1.600 Kč
20. 6. – 23. 6.	13.00	Exercicie pro rozvedené i znovu sezdané	Mons. Aleš Opatrný 1.200 Kč
15. 7. – 19. 7.	8.30	Žít v pravdě a lásce	P. Angelo Scarano 1.510 Kč
22. 7. – 26. 7.	8.30	Duchovní boj: boj proti hříchům podle Písma a učení otců	P. Angelo Scarano 1.510 Kč
12. 8. – 16. 8.	8.30	Exercicie pro pedagogy, studenty ad. Boží pedagogika	P. Petr Beneš CSsR 1.510 Kč
19. 8. – 23. 8.	13.00	Žít podle Ducha	P. Jan Sokulski, CSsR 1.600 Kč
25. 8. – 31. 8.	8.30	Exercicie pro kněze I.	P. Miloslav Kabrda, SDB 2.310 Kč
2. 9. – 6. 9.	8.30	Eucharistie - naše posvěcení	P. Jozef Andrejčák, O.Cr. 1.510 Kč
16. 9. – 20. 9.	8.30	Jak prohloubit svůj duchovní život	P. Josef Michalčík, CSsR 1.510 Kč
26. 9. – 28. 9.	13.00	Exercicie pro varhaníky, hudebníky, chrámové zpěváky	P. Christian M. Pšenička, OPraem 1.200 Kč
30. 9. – 4. 10.	8.30	Mistře, co dobrého mám dělat, abych získal věčný život?	P. David Horáček, CSsR 1.510 Kč
7. 10. – 11. 10.	8.30	Rozjímání se zakladateli řádů a kongregací	P. Zdeněk Šilhánek, CSsR 1.510 Kč
18. 10. – 20. 10.	13.00	Setkání pastoračních asistentů AP	P. Michal Němeček -
21. 10. – 25. 10.	8.30	Věřím	P. David Horáček, CSsR 1.510 Kč
3. 11. – 9. 11.	8.30	Exercicie pro kněze II.	P. Vladimír Málek 2.310 Kč
10. 11. – 16. 11.	8.30	Exercicie pro kněze III.	Mons. Aleš Opatrný 2.310 Kč
21. 11. – 24. 11.	13.00	Krásná literatura a duchovní život	P. Petr Beneš CSsR 1.200 Kč
28. 11. – 1. 12.	13.00	Ohlédnutí za Rokem víry	P. Stanislav Příbyl, CSsR 1.200 Kč

Začátek exercicií je první uvedený den v 17.30 hodin večer v refektáři kláštera. Datum i čas konce exercicií je uveden u konkrétních kurzů. Přihlášky jen písemně: Římskokatolická farnost u kostela Nanebevzetí P. Marie Příbram – Svatá Hora, Exerciční dům, 261 01 Příbram II/591 nebo e-mailem na adrese ex.dum@svata-hora.cz případně vyplněním formuláře na <http://www.svata-hora.cz>. Informace: +420 731 619 800.

Významné akce a poutě, hudba při bohoslužbách, koncerty a kulturní pořady

24. 12.	Štědrý den. Ranní rorátní mše v 6.00. Další mše v 7.00 (tichá mše sv.) a 9.00. Mše v 17.00 není. „Půlnoční“ mše svatá v 16.00. Hudba: J. J. Ryba – Česká mše vánoční, pastorely.	SHS
25. 12.	Boží hod vánoční . Mše svatá v 7.30, 9.00, 11.00 a 15.30. Hudba při mši svatá v 9.00: J. V. Rathgeber – Missa civilis, vánoční písně Adama Václava Michny.	SHS
26. 12.	Sv. Štěpána , mučedníka. Mše svatá v 7.30, 9.00, 11.00 a 15.30. Vánoční koncert Svatohorského chrámového sboru v 16.30.	SHS
31. 12.	Sv. Silvestra , památka. Mše svatá v 7.00, 9.00, 17.00. Ve 22.30 mše svatá na závěr občanského roku.	

2013

1. 1.	Matky Boží P. Marie , zasvěcený svátek (slavnost). Mše svatá v 7.30, 9.00, 11.00 a 15.30.
6. 1.	Zjevení Páně (Tří králů), slavnost.
21. 1.	108. výročí povýšení Svaté Hory na basilicu minor, svátek. Možnost získání plnomocných odpustků.
13. 2.	Popeleční středa . Udělování popelce při všech mších.

SHS - Svatohorský chrámový sbor

Otevírací doba a pořad bohoslužeb na Svaté Hoře

Neděle:

Areál otevřen 6.30 - 17.00

Mše svatá v 7.30, 9.00 (se sborem), 11.00 (pro rodiny s dětmi) a 15.30

Modlitba posvátného růžence v 15.00, zpívané nešpory v 16.15

Před mší svatou v 7.30 Anděl Páně a vystavení milostné sošky

Požehnání milostnou soškou a uctívání po mši svaté v 7.30, 9.00, 11.00 a po nešporách v 16.15

Pondělí - sobota:

Areál otevřen 6.30 - 18.00

Mše svatá v 7.00, 9.00 a 17.00

Modlitba posvátného růžence v 16.30

Před mší svatou v 7.00 Anděl Páně a vystavení milostné sošky

Požehnání milostnou soškou a uctívání po mši svaté v 7.00, 9.00 a 17.00

Svatohorské schody otevřeny 8.00 - 17.00 (v zimě jen do 15.30). Přístup z ambitu dočasně uzavřen.

Schody:

Svátoost smíření:

Příležitost ke zpovědi je půl hodiny přede mší svatou, na požádání kdykoli.

Svátoost křtu:

Je vhodné, aby rodiče křtěného dítěte absolvovali přípravu ve své farnosti.

Svátoost manželství:

Je třeba, aby se zájemci o tuto svátoost o ni ucházeli u faráře v místě svého bydliště.

V úterý

katechismus pro dospělé.

Ve čtvrtek

po odpolední mši svaté půlhodinová adorace.

V pátek

mše svatá v 7.00 obětována za dobrodince Svaté Hory a živé i zemřelé členy Matice Svatohorské.

V sobotu

po mši svaté v 9.00 mariánská pobožnost s přednesením proseb. Můžete je zasílat poštou, e-mailem

prosba@svata-hora.cz, formulářem na <http://www.svata-hora.cz>, nebo je předat osobně v sakristii.

po mši svaté v 9.00 hodin setkání ministrantů. Kontakt: ministranti@svata-hora.cz.

V sobotu

3. neděle v měsíci

přenáší mši svatou v 9.00 Radio Proglas.

Jedenkrát v měsíci

v 16.30 latinské zpívané chorální nešpory. Návěk v 16.00.

V postní době

v pátek od 16.30 a v neděli od 15.00 křížová cesta místo modlitby posvátného růžence.

V květnu

denně kromě čtvrtku a neděle po odpolední mši svaté májová pobožnost s katechezí.

Úřední hodiny farního úřadu

pondělí - pátek: 9.00 - 12.00; 13.00 - 15.30

Prodejna knih a poutního zboží, Svatohorské poutní muzeum a průvodcovská služba

Provozuje Sacromontana, s.r.o., IČ: 27363261, DIČ: CZ27363261, odp. os. Martina Jechortová.

Kontakt: +420 318 429 943, +420 731 619 800, fax: +420 318 429 934, e-mail: prohlidka@svata-hora.cz,

E-shop: <http://shop.svata-hora.cz>

Otevírací doba Svatohorského poutního muzea a prodejny poutního zboží neděle: I. - XII.: 9.00 - 17.00

pondělí - sobota: I. - III. & XI. - XII.: 10.00 - 15.00 • IV. - V. & IX. - X.: 9.00 - 16.00 • VI. - VIII.: 9.00 - 17.00

Expozice Svatohorského poutního muzea ke zhlédnutí v rámci prohlídky zdarma. Mimo prohlídku vstupné 10 Kč.

Prohlídka areálu s výkladem včetně návštěvy běžně nepřístupných prostor je možná V. - IX. denně v otevíracích hodinách muzea, jindy jen po předchozí domluvě. Začátek poslední prohlídky hodinu před zavírací dobou Svatohorského poutního muzea.

Prohlídku větších skupin, zejména cizojazyčnou, je vhodné v dostatečném předstihu objednat písemně nebo e-mailem.

Cena prohlídky 70 Kč / 50 Kč, rodinné vstupné 190 Kč, cizojazyčný výklad 100 Kč / 80 Kč, děti do 6 let zdarma.

Prohlídka s koncertem. Po předchozí domluvě pro skupiny s min. 10 účastníky je možná prohlídka s průvodcem, po které následuje půlhodinový koncert na nové chórové varhany v bazilice. Český výklad 140 Kč / cizojazyčný výklad 200 Kč.

Prohlídkový okruh Svatá Hora v čase i nad časem zahrnuje projekci filmu o Svaté Hoře v Mníšecké kapli, prohlídku stálé výstavy na letním kůru a Svatohorského poutního muzea. Vstupné 50 Kč / 30 Kč, rodinné vstupné 130 Kč.

SVATÁ HORA Vydává a rozšiřuje Matice Svatohorská, o. s., Svatá Hora 591, 261 01 Příbram II, tel.: 777 127 245, e-mail: casopis@svata-hora.cz, internet: <http://www.svata-hora.cz>, PDA: <http://www.svata-hora.cz/pda>.

Vychází 6x do roka. Registrační číslo MK ČR E 11719. Cena časopisu - dobrovolný dar

(náklady na 1 výtisk činí 15,- Kč + poštovné). Řídí redakční rada, zodpovídá P. Anton Verbovský, CScR.

Grafická úprava, sazba a tisk Tiskárna Prima spol. s r. o. Expedici zajišťuje Karmelitánské nakladatelství, s. r. o.

BANKOVNÍ SPOJENÍ Česká spořitelna, a. s., č. ú. 523967309/0800. Zájemci o pravidelné odebírání pište na adresu redakce.

3

4c

2

4b

1

4a

**Přehled čelních míst v letní soutěži
Matice Svatohorské
„Nejnápaditější na Svaté Hoře“**

1. Anežka, 11 let, Praha
2. Tereza, 13 let
3. Tereza, 10 let, Praha 6
- 4.a Vojtěch, 11 let, Č. Budějovice
- 4.b Eliška, Příbram
- 4.c Lucie, 13 let, Bzenec

Poutníci u Březnické brány